Muncă susținută, rezultate bune

Creșterea valorii performanțelor sportive constituie o preocupare permanentă la Clubul sportiv orășenesc Pitești. Entuziasmul și perseverența cu care muncesc sportivii și antrenorii au dus la obținerea unor rezultate bune, concretizate prin stabilirea de noi recorduri regionale și orășenești.

La atletism, elevii lui Ion Vorovenci, Luca Mălușanu, Vasile Ciucurel și Iuliu Nicolescu au corectat în acest an nu mai puțin de 72 de recorduri orășenești (31 de seniori, 13 de juniori cat. I, 13 de juniori cat. a II-a și 15 de copii). În fruntea acestora se situează performanța de 15,51 m la triplusalt a lui Carol Corbu. De o bună valoare sînt și recordurile de la 800 m (N. Gagiu — 1:53,3), lungime (C. Corbu — 7,10 m), 200 m femei (Anca Gheorghe — 25,7).

La popice și la haltere au fost doborîte mai puține recorduri (2 și respectiv 6), dar și numărul probelor este mai mic.

Progresul înregistrat — deși destul de substanțial — putea fi și mai mare, mai cu seamă sub aspectul valorii rezultatelor dacă în unele probe, încă deficitare, selecția și instruirea ar fi fost mai riguroase. Aceasta trebuie să constituie o sarcină pentru activitatea din anul viitor.

ILIE FEȚEANU — coresp.

Doar cantitatea? Dar cu calitatea cum rămîne?

DIN ACTIVITATEA BOXULUI GĂLĂȚEAN

In urmă cu 8—10 ani, din orașele Galați și Brăila s-au ridicat o serie de boxeri care au reprezentat cu cinste țara în mari confruntări internaționale. *Dumitru Ciobotaru, Șerbu Neacșu, Ion Zlătaru, Gheorghe Marinescu, Ion Peicin, Ștefan Cojan, Dumitru Adam, frații Bogoi* sînt numai cîțiva dintre aceștia.

In ultimii ani însă, din regiunea Galați n-au mai sosit vești îmbucurătoare în această privință. De ce oare? Ce se întîmplă cu această ramură sportivă care se bucură de o frumoasă tradiție în regiune și ce măsuri se impun a fi luate pentru inviorarea activității?

La aceste întrebări vom încerca să răspundem prin intermediul interlocutorilor noștri, antrenorii PETRE MIHAI, GHEORGHE BALTĂ și arbitrul ȘTEFAN ION.

NU MULȚI ȘI DE-A VALMA, CI MAI PUȚINI, DAR BUNI!

PETRE MIHAI: „Cred că s-a greșit în procesul de instruire, unde accentul s-a pus prea mult pe cantitate. *Să fiu mai explicit. Dintr-o înțelegere greșită a cerințelor sportului de performanță, unii activiști sportivi din regiunea noastră apreciază meritele antrenorilor doar după* numărul *de elevi pe care-i au în sală, în loc ca această apreciere să se facă după felul în care se efectuează munca de selecție a tinerilor boxeri, după calitatea procesului de instruire și educație, după „producția" elementelor de valoare. De aci a apărut tendința de automulțumire a unora dintre antrenori, care au considerat că lucrînd cu mulți oameni și-au făcut datoria! Acest fapt a dăunat firește, muncii de calitate. Dar, acordînd o atenție egală tuturor boxerilor prezenți în sală, îi neglijăm pe cei mai talentați, pe cei care ar putea ajunge să îmbrace tricoul echipei reprezentative. Acesta este, după părerea mea, unul dintre motivele pentru care în ultimii ani în echipele naționale au ajuns prea puține elemente de real talent. N-ar fi oare mai bine ca un antrenor să pregătească un număr mai redus de boxeri, bine selecționați și cu perspective de a intra în lotul reprezentativ? Dacă fiecare antrenor ar face acest lucru, cred că ar exista numeroase elemente dotate care „s-ar bate" pentru a ocupa un loc în echipele țării.*

La Galați, ca și la Brăila, boxul se bucură de o largă popularitate. In ultimii ani s-au îmbunătățit simțitor și condițiile de pregătire. Există săli mai bine utilate (cum este cea de la I.C.O.R.), precum și echipament din abundență. In sălile noastre au venit cîțiva boxeri care s-au și afirmat: Gheorghe Tănase, Vasile Potolea, Vasile Lehăduș *(16 ani, 78 kg)*, Ștefan Sandu, Ion Glăvan, Dumitru Gheorghiță. *Redresarea boxului gălățean depinde de grija pe care o vom dovedi față de acești tineri noi, antrenorii, dar și consiliul clubului Oțelul. Sînt convins că boxul gălățean se va ridica din nou la valoarea din trecut, dar pentru aceasta trebuie să muncim neobosit, cu răbdare și perseverență. Și o vom face!"*

PREA PUȚINE MECIURI AMICALE

GHEORGHE BALTĂ: „Mă ocup de pregătirea boxerilor de la Constructorul Brăila. Și în sala noastră se pregătesc cîțiva tineri talentați, dar activitatea lor se reduce de cîtva timp numai la antrenamente. Meciurile amicale, de verificare, au devenit tot mai rare. Am cerut deseori sprijinul conducerii asociației, dar cu toate acestea galele amicale se lasă... așteptate. Nu ne putem plînge că n-avem condiții de pregătire. In ultimul timp, din cotizațiile sportive am cumpărat echipament în valoare de 3 000 lei. Dar, ce folos, dacă boxerii noștri nu-și pot verifica pregătirea în meciuri amicale?"

PREOCUPARE PENTRU COPII ȘI JUNIORI

ȘTEFAN ION: „Din anul 1960 pînă în 1964, cea mai puternică secție de box din Galați a fost dată pe lîngă C.S.O. Din acest moment sportul cu mănuși nu s-a mai „văzut". Consiliul clubului nu a vrut „să-și ia pe cap" și secția de box, nu a dorit-o, dar pentru că n-a avut ce face, a acceptat hotărîrea consiliului regional. Să mai dea și sprijin „copilului nedorit"? Nici vorbă! Tot ajutorul a mers către secția de fotbal.

Activitatea boxului din Galați s-a mai înviorat începînd din anul 1964, cînd secția a fost trecută pe lîngă asociația sportivă I.C.O.R. A fost amenajată o sală modernă, au fost create centre de copii și juniori (ultimul datează de la 1 iunie, și are ca instructor pe fostul internațional Vasile Bogoi). Rezultatele au început să se vadă. Despre ele a vorbit mai pe larg antrenorul Petre Mihai. Dacă se va acorda atenția cuvenită celor mai talentați juniori, sînt convins că în 2—3 ani Galațiul va constitui din nou o pepinieră de pugiliști de valoare pentru loturile reprezentative. Afirm acest lucru bazîndu-mă pe faptul că în regiunea noastră există 9 săli de antrenament (4 la Galați, 4 la Brăila, una la Focșani) — majoritatea bine utilate, 11 antrenori cu o bună pregătire profesională și aproape 300 de boxeri care bat la porțile afirmării".

Convorbire consemnată de

R. CĂLĂRĂȘANU

N. R. Părerile interlocutorilor noștri sînt — fără îndoială — prețioase. La acestea noi am mai avea de adăugat faptul că progresul sportului cu mănuși din regiunea Galați ar fi mai vizibil, dacă între secțiile din cele două orașe cu tradiție pugilistică ar exista o mai strînsă colaborare și ajutor reciproc. Aceasta considerăm că este una dintre principalele sarcini ale comisiei regionale de box.

Cît e de la Sibiu pînă la Mexic?

In cadrul unei plenare a Clubului sportiv muncitoresc din Sibiu a fost analizată activitatea sportivă de performanță din acest oraș. La CSM ființează 8 secții pe ramură de sport (atletism, box, gimnastică, fotbal, volei, rugbi, handbal și călărie) cu un efectiv de 303 sportivi, dintre care 84 sînt încă nelegitimați (!). In cadrul acestei analize a reieșit cît se poate de clar că nu toate secțiile CSM și-au adus contribuția așteptată, potrivit sarcinilor reieșite din hotărîrea plenarei din ianuarie 1965 a Consiliului General al UCFS.

Dacă secția de călărie (antrenor *Al. Purcherea*) și cea de rugbi (antrenor *B. Boboc*) au avut o activitate rodnică, în schimb cele de gimnastică (antrenori *Florica Constantinescu și Eleonora Lissay*), box, (antrenor *Nic. Negrea*), handbal (antrenor *Fr. Monis*), fotbal (antrenori *I. Lengheriu și Tr. Popa*) ca și cele de atletism (antrenor *Edith Treybal, V. Fanea și G. Ahrend*) și volei (antrenor *Gh. Bodescu*) au desfășurat o activitate nici pe departe satisfăcătoare în raport cu cerințele sportului de performanță la nivel republican, ca să nu mai vorbim de valoarea internațională spre care trebuie să tindem!...

Cîți sportivi sibieni vor putea fi selecționați în loturile olimpice ale țării noastre? Intrebarea este cu atît mai legitimă cu cît pînă în 1968 a mai rămas doar puțină vreme.

Raportul prezentat de tov. *Ionel Petculescu*, secretarul cu probleme tehnice al CSM, ne-a dat răspuns la această întrebare...

Tov. *Al. Purcherea* și colegul său *Ion Nedan* desfășoară în cadrul secției de călărie o muncă rodnică, pasionantă, perseverentă. Ei au inițiat numeroase concursuri de selecție și se ocupă cu migală de creșterea elementelor tinere și talentate. Aceste calități lipsesc însă celorlalți antrenori. Din secția de atletism, în cadrul căreia activează doar 34 de sportivi, nici măcar un singur atlet n-a fost selecționat în acest an în lotul republican de juniori, ceea ce pune sub un mare semn de întrebare posibilitatea ca vreunul să poată fi selecționat pentru... MEXIC! Antrenorii au muncit în mod neorganizat, (V. Fanea, de pildă, la un control efectuat nici n-a putut prezenta documente de planificare a muncii), fără perspectivă. Așa se și explică faptul că o serie de tineri (*C. Pintea, I. Török, L. Almășan, Gabriela Cerbu* etc.) n-au reușit să obțină rezultatele de care sînt capabili.

Gimnastica, alt sport cu pondere serioasă la Olimpiadă, a avut o activitate slabă, ca și boxul. Cum își justifică salariul primit pentru acest an antrenorii acestor secții, a căror „producție" este cu totul nesatisfăcătoare? De altfel, preocupările celor mai mulți dintre antrenorii de la CSM s-au limitat doar la „pregătirea" unora dintre sportivii fruntași. Au lipsit acțiunile concrete pentru depistarea și selecționarea elementelor tinere, de perspectivă, pentru pregătirea lor la nivelul cerințelor actuale. Tov. *Vasile Lăzărut*, director la SSE, arăta că: *„Problema juniorilor n-a fost tratată cu toată seriozitatea în cadrul secțiilor de performanță ale CSM; munca de selecție și instruire a tinerilor desfășurîndu-se într-un mod cu totul nesatisfăcător, mult departe de necesități și de posibilitățile existente în localitate".*

Este interesant de subliniat și faptul că de la această ședință, în care era analizată munca tehnicienilor, au lipsit o bună parte dintre... antrenori. Critica s-a făcut deci în... contumacie! Ce măsuri a luat consiliul CSM împotriva celor care au absentat fără motiv și, de asemenea, ce măsuri a înțeles să ia împotriva acelor antrenori care nu și-au făcut datoria cum trebuie?

(după o corespondență de la ILIE IONESCU)

Din problemele SPORTULUI DE PERFORMANȚĂ

Să îmbunătățim munca metodiștilor

În practica sportivă, în ultimii ani a început să apară din ce în ce mai des denumirea de „metodist". Adeseori, la analiza victoriilor sau a insucceselor, alături de antrenor și medic, se vorbește despre aportul metodistului. Intr-adevăr, la Consiliul General al UCFS, la consiliile regionale și la cluburi, au luat ființă sectoare metodice încadrate cu absolvenți ai Institutului de Cultură Fizică.

Menținerea principalelor ramuri de sport în trepidantul ritm de creștere cantitativă și calitativă ce se înregistrează astăzi pe plan intern și internațional, implică multiple măsuri organizatorice și de îmbunătățire a conținutului procesului de instruire sportivă. Soluțiile nu pot fi găsite însă numai de antrenori sau de activiștii cu probleme organizatorice. Specializarea tehnicienilor pe ramuri de sport, pe grupe de probe, sau chiar pe probe și posturi, asigură adîncirea cunoașterii problemelor specifice, însă, inerent, ea duce și la o îngustare a sferei preocupărilor acestor tehnicieni.

Toate acestea au determinat ca, în ultimii ani, atît la noi cît și în alte țări să se profileze un nou specialist, **metodistul,** cu atribuțiuni care cuprind un perimetru mult mai larg de probleme decît cele ale antrenorului. Aceste atribuțiuni, aflate în plin proces de cristalizare, au un caracter mai general și îmbracă aspecte extrem de felurite: de ordin metodic, organizatoric etc. Din această cauză, deseori metodistului i se cere să găsească soluții și să rezolve, împreună cu antrenorul și medicul, cele mai diferite probleme ale muncii de instruire.

Din deplasările pe teren efectuate în primul semestru al anului, am avut ocazia să cunosc modul în care își duc activitatea metodiștii de la consiliile regionale ale UCFS și din cluburile noastre, felul în care sînt îndrumați și îndrumează la rîndul lor cadrele tehnice. Unele consilii regionale, cum sînt cele din Galați, Dobrogea, Brașov, Mureș-Autonomă Maghiară, București au reușit să orienteze munca metodiștilor spre problemele principale ale instruirii sportive și să-i asigure un conținut corespunzător. Astfel, fiecărui metodist i-au fost repartizate 3–5 ramuri de sport, ținîndu-se seamă de specializarea, de priceperea și chiar de preferințele sale pentru un sport sau altul.

Metodiștii îndrumează și coordonează activitatea comisiilor regionale pe ramură de sport, controlează și îndrumează activitatea practică și organizatorică desfășurată în secțiile din cluburi și asociații și în mod deosebit se preocupă de secțiile de performanță. În acest sens, este urmărit modul în care antrenorii își pregătesc lecțiile, cum sînt întocmite documentele de planificare, cum este ținută evidența, cum decurg antrenamentele și cum se aplică prevederile cuprinse în planurile de muncă, în calendarul competițional etc.

Unii metodiști însă își desfășoară activitatea, din păcate, mai mult în birou, limitîndu-se la rezolvarea corespondenței sau la efectuarea unor lucrări care revin, de fapt, comisiilor pe ramură de sport. De asemenea, în deplasările lor în raioane, o serie de metodiști nu au acordat prioritate problemelor lor specifice, ci s-au ocupat, de alte aspecte, neglijînd îndrumarea secțiilor de performanță (regiunile Crișana, Suceava, Ploiești, Hunedoara, Oltenia). În alte regiuni (Cluj și Mureș-Autonomă Maghiară) sectoarele tehnice nu sînt încadrate în întregime cu absolvenți I.C.F.

Metodiștii trebuie să analizeze temeinic diferitele probleme ale fiecărei ramuri de sport și să propună consiliului regional sau conducerii clubului măsuri de îmbunătățire, atît din punct de vedere organizatoric-metodic (secții, cadre tehnice, calendar, folosirea deplină a capacității bazelor sportive existente etc.), cît și în ceea ce privește conținutul antrenamentului. Ei trebuie să caute soluții practice de generalizare a mijloacelor și metodelor celor mai eficiente, confirmate de rezultatele obținute de antrenorii fruntași.

Tot metodistul trebuie să fie acela care să sesizeze prompt greșelile din munca de instruire sau din activitatea comisiilor pe ramură de sport și să ia măsuri operative de corectare. Cînd nu poate rezolva direct și singur deficiențele constatate, el va informa sectorul tehnic și va propune măsurile cuvenite. De aceea, munca metodistului trebuie să fie vie, pe teren – legată nemijlocit de procesul de instruire din secții – o muncă de cunoaștere exactă a situației și de ajutor operativ la nivelul secțiilor. În acest fel își desfășoară activitatea metodiștii **Ludu, Palici** (Brașov), **Stănescu** (Argeș), **Cîndea** și **Petcu** (Dobrogea), **Zaboischi** (Crișana), **Tecleanu** (Suceava), **Salahub** (Iași) și alții. Ei pot fi întîlniți la antrenamente, la ședințele comisiilor regionale, ei organizează discuții cu antrenorii, îi ajută la întocmirea documentelor, la desfășurarea pregătirilor.

Interesant este felul în care tov. Koșa, vicepreședinte al Consiliului regional Mureș-Autonomă Maghiară a organizat munca de îndrumare și control a metodiștilor din această regiune. Pe baza unor planuri concrete, metodiștii se deplasează la cluburi și asociații, iar constatările și indicațiile care rezultă în urma controlului sînt notate într-un formular completat în două exemplare: unul este lăsat la organul controlat iar celălalt este depus la Consiliul regional al UCFS. La un nou control, se urmărește și modul în care au fost puse în aplicare indicațiile anterioare. Merită a fi generalizat, de asemenea, modul în care lucrează sectorul tehnic al Consiliului regional UCFS Galați – vicepreședinte tov. Vodă. Pe lîngă stabilirea de sarcini concrete fiecărui metodist, deosebit de eficientă este și organizarea lunară a unei ședințe de lucru cu tehnicienii din raioane, cluburi și principalele secții de performanță. Sînt prezentate două-trei informări de către antrenori, iar metodiștii expun constatările făcute în urma controalelor efectuate, generalizînd lucrurile pozitive, criticîndu-le pe cele negative. Totodată, se discută și o problemă importantă a muncii de instruire, folosindu-se datele culese din activitatea practică și din materialele documentare apărute în publicațiile de specialitate. De obicei, aceste instructaje sînt însoțite de lecții practice-demonstrative.

Nu putem fi însă de acord cu felul în care își desfășoară activitatea unii metodiști care merg foarte puțin pe teren, la secții, care sînt mai mult în „trecere" pe la antrenamente și nu comunică antrenorilor constatările lor, nu le dau indicații pentru îmbunătățirea muncii. Este nevoie de mai multă inițiativă și de mai puțină expectativă în munca tov. **V. Forțu** (Galați), **I. Barna** (Crișana), **H. Bădini** (Banat), **C. Marian** (Iași) ș.a. Fără pasiune și străduința de a cunoaște situația concretă din secții, fără a afla problemele care-i frămîntă pe antrenori și a-i ajuta direct pe aceștia în organizarea și ridicarea continuă a nivelului procesului de instruire, nu se poate ca munca metodistului să fie utilă și eficientă. Iată de ce este necesar ca metodistul să-și petreacă cea mai mare parte din timp în secții – acolo unde se realizează performanța – să caute soluții mai bune, să studieze noul și să ajute concret la aplicarea lui în practică, la generalizarea experienței pozitive.

prof. ILIE ISTRATE
din sectorul metodic al Consiliului General al UCFS